

Nr 514

Av fru **Kristensson**, om rätt för tandläkare inom folktandvården att utöva enskild tandläkarpraktik.

(Lika lydande med motion nr 426 i Första kammaren)

Före 1 juli 1961 saknades i princip möjlighet för inom folktandvården fast anställda tandläkare att erhålla deltidstjänster. På förslag av 1957 års folktandvårdssakkunniga genomfördes en ändring på denna punkt fr. o. m. nämnda datum. Sakkunnigas förslag var framlagt i syfte att stimulera rekryteringen av tandläkare till folktandvården. I de statsbidragsbestämmelser som utfärdades i anslutning till nämnda riksdagsbeslut stadgas i 8 §, mom. 3.: »Fast anställd tandläkare inom folktandvården må icke utöva enskild tandläkarpraktik; dock må vederbörande hälsovårdsstyrelse kunna lämna tandläkare, som sysslar med enbart barn- eller ungdomstandvård, medgivande till dylik praktik.»

Denna bestämmelse hänför sig till ett uttalande av departementschefen i 1961 års statsverksproposition, vari anföres att förbud i princip bör gälla för inom folktandvården anställd tandläkare att utöva enskild praktik. Någon närmare motivering för detta stadgande anges varken i statsverkspropositionen eller i utskottets utlåtande i ärendet.

Då det för närvarande råder en besvärande brist på tandläkare, vilken beräknas bestå under överskådlig tid, finns det alla skäl att slopa bestämmelser som kan få en arbetskraftshämmande effekt. Därtill kommer att bestämmelsen synes vara ett onödigt ingripande i en fråga som regleras genom avtal.

Enligt de för landstingsanställda tjänstemän gällande allmänna bestämmelser (LABT) § 10 gäller, att befattningshavare icke utan arbetsgivarens medgivande må idka förvärvsverksamhet, och enligt den för landstingen gällande tjänstemannastadgan (LTS) § 13 må sådant medgivande vägras endast om »bisysslan» finnes vara hindrande för tjänsten eller kunna påverka vederbörandes tjänsteutövning.

Enligt för statens tjänstemän nyligen slutna kollektivavtal om allmänna bestämmelser stadgas beträffande bisysslor följande. Tjänsteman är skyldig att på anfordran lämna uppgift till arbetsgivaren huruvida och i vilken omfattning han innehar bisyssla. Arbetsgivare äger ålägga tjänsteman att helt eller delvis upphöra med bisyssla som enligt arbetsgivarens bedömande inverkar hindrande på tjänsteutövningen. Protokollsanteckning: Parterna är ense om att skyldigheten att lämna uppgift om bisyssla skall avse endast fall, då arbetsgivare med

hänsyn till tjänstemannens sätt att utöva tjänsten finner anledning begära dylik uppgift.

Staten som arbetsgivare har här visat sig ännu mera liberal i sin bedömning av rätten till bisysslor.

I rådande arbetskraftssituation är det angeläget att statsmakterna bidrar till att på allt sätt främja arbetsintensiteten. I varje fall bör bestämmelser som ej tjänar något positivt syfte utan enbart verkar arbetshämmande utgå. Kontroll över att bisysslan ej kommer att inkräkta på eller eljest vara till men för huvudsysslan kan såsom nämnts vederbörande arbetsgivare ändå utöva genom ovan nämnda avtalsbestämmelser.

Åberopande det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta om upphävande av 8 §, 3 mom., statsbidragskungörelsen angående folktandvården.

Stockholm den 26 januari 1966

Astrid Kristensson